

отинѣлъ въ Москва. Нъ и тоя пѣтъ послѣдвала несполука. Това обаче не отчаяло неморимия Парчевичъ, който, за да постигне своята цѣль, ходилъ даже като австрийски пратеникъ да помирява казашкия хетманъ Богдана Хмелницки съ поляцитѣ и да ги моли да дѣйствуватъ задружно противъ турцитѣ, защото австрийцитѣ и венецианитѣ не можели сами да прѣодолѣятъ голѣмата османска сила. Парчевичъ нѣмалъ никога пѣленъ успѣхъ, защото тия, които се искрено обѣщавали да помогнатъ, или умирали на скоро ¹⁾, или пѣкъ работитѣ въ Европа така се забъркваха, че всичкитѣ господари неможели задружно да дѣйствуватъ.

На стари години Парчевичъ, ако и боленъ, рѣшилъ за послѣденъ пѣтъ да направи една обиколка изъ Европа, та дано сега поне да склони християнитѣ да помогнатъ на неговитѣ нещастни съотечественици. Съ пѣлно-мощни писма отъ влашкия князь ²⁾, отъ прѣстарѣлия архиепископъ Бакшича и отъ много други знатни лица, трѣгналъ и обиколилъ Полша, Виена, Венеция и Римъ, като е просилъ помощъ отъ името на народитѣ, които обитавали Бѣлгария, Тракия, Македония и Сърбия. Въ туй врѣме полскиятъ кралъ Собиески билъ нанесълъ едно грозно поражение на турцитѣ при Хотинъ (въ мала Русия). Възползуванъ отъ това, Парчевичъ настоявалъ навсѣкждѣ да се помогне на побѣдоноснитѣ поляци, като имъ се изпратятъ пари и войници, за да могатъ да прѣминатъ Дунава и

¹⁾ Полскиятъ кралъ Владиславъ IV и Богданъ Хмелницки.

²⁾ Стефана Петрашка.